

CHEZ EUGENE

Een smakelijke komedie in zes scènes

door

CHRISTINE MOONS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **CHEZ EUGENE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTINE MOONS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2024/0220/004
ISBN 9789038517285

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

CHRISTOPHE MERTENS, veertiger, ingenieur, neurotisch tikje: hij herschikt alles regelmatig.

SUZY, serveuse, 30 à 45 jaar.

JELLE, jonge man, verkoper, aan het begin van zijn carrière.

KATRIEN, jonge vrouw, verpleegster, nogal naïef.

LUC, gemiddelde leeftijd, bars en vaak onvriendelijk. Advocaat.

VERA, gemiddelde leeftijd, verlegen en slaafs tegenover haar man maar met een verborgen agenda. Heeft haar eigen nagelstudio.

CHARLOTTE, dochter van Luc en Vera. Een beetje een wereldverbeteraar.

DECOR

Een gezellige, sfeervolle brasserie. Enkele tafeltjes met stoelen, een toog enz...

KLEDIJ

Om geen tijd te verliezen bij de scènwissels is het aangewezen om steeds dezelfde basisstukken te dragen en het tijdsverloop aan de hand van kleine details of accessoires zichtbaar te maken. Denk aan een andere vest, kleurrijk sjaaltje, haar vast of los

EERSTE DEEL

Scène 1 - Dessert

(De gasten hebben hun dessert net op. Aan één tafeltje zitten Jelle en Katrien, tot over hun oren verliefd. Ze zitten naast elkaar en kunnen niet van mekaar af blijven. Het gaat er een pak koeler aan toe aan het tweede tafeltje, waar Vera en Luc over elkaar zitten. Helemaal alleen, met niets dan een glas water voor zich, zit Christophe. Hij is duidelijk zenuwachtig en herschikt met de regelmaat van de klok wat er op zijn tafeltje staat, de rode rozen die hij bij zich heeft en zijn kledij.)

LUC: *(Terwijl hij de hele tijd met zijn smartphone bezig is)* Ik vind dat durven! Wij hebben ons dessert al op en dat zit hier al een hele avond met niets dan drie watertjes.

VERA: Laat die mens toch doen.

LUC: Nog een geluk dat het spuitwater is. Voor hetzelfde geld had hij een glas gratis kraantjeswater gevraagd.

VERA: Och, Luc...

LUC: Is het niet waar misschien?

VERA: Jawel, maar ...

LUC: Jij vindt dat weer normaal, of wat?

VERA: Nee, dat niet. Ik heb medelijden met hem. Die mens wacht al heel de avond op zijn afspraak. Dat zie je toch.

LUC: Dat zou bij mij niet waar zijn.

VERA: *(gelaten)* Nee, dat is waar.

LUC: Dat had jij eens moeten doen. Als jij mij zo lang had laten zitten was er geen huwelijk van gekomen.

VERA: *(Tegen zichzelf)* Dat was misschien beter geweest.

LUC: Wat zeg je? Wat bedoel je daarmee?

VERA: Misschien was ons leven dan gemakkelijker geweest.

LUC: Ik ben niet degene die het ingewikkeld maakt.

VERA: Daar heb je gelijk in. Dat heb ik gedaan.

LUC: Je weet het dan toch.

KATRIEN: Zo erg, die man zijn afspraakje is nog altijd niet opgedaagd.

JELLE: Hij heeft wel veel geduld.

KATRIEN: Lief, hé.

JELLE: Vind je?

KATRIEN: Zou jij dat voor mij doen, Jelle?

JELLE: Ik doe alles voor jou, Katrien.

KATRIEN: Dus jij zou ook een hele avond op mij blijven wachten? Zelfs tot iedereen zijn dessert op heeft?

JELLE: Trieneke, ik zou zelfs wachten tot na de pousse-café.

(Suzy gaat naar de eenzame Christophe.)

SUZY: Mijnheer, denkt u dat uw afspraak nog lang gaat wegblijven?

CHRISTOPHE: Ik weet het niet.

SUZY: Als u nog iets wil eten, moet u nu bestellen. Een heel menu gaat niet meer maar één gang willen we nog voor u klaarmaken voor de keuken sluit.

CHRISTOPHE: Ik weet niet wat ze lust.

SUZY: U hebt nog een kwartiertje.

(Terwijl Suzy wegwandelt neemt hij zijn smartphone en stuurt een berichtje.)

LUC: Ze zal hem wel laten zitten hebben.

VERA: Dan laat je toch op zijn minst iets weten.

LUC: Dat hangt er allemaal maar vanaf.

VERA: Van wat?

LUC: Er zal wel één of andere goede reden voor zijn.

VERA: Ze heeft een ongeluk heeft gehad of zo, waardoor ze niet kan bellen. Stel je voor.

LUC: Dan zou de politie hem al lang verwittigd hebben.

VERA: Hoe kan de politie nu weten dat hij hier zit?

LUC: Smartphone. *(sarcastisch)* Tegenwoordig weten ze alles over iedereen.

VERA: Als het zijn vrouw is waarop hij wacht zou dat natuurlijk kunnen.

LUC: Welke zot zit er nu een hele avond alleen op restaurant op zijn vrouw te wachten.

VERA: *(klein)* Dat kan toch?

LUC: Ik zeg het toch, welke zot? Misschien verdient hij het wel om te zitten wachten. Wie zegt dat het niet zo'n klootzak is die zijn vrouw voor zijn plezier aframmelt? Of zo'n gast die haar tegen haar zin alle hoeken van hun bed laat zien als ze seksen?

VERA: Stil, Luc.

LUC: Waarom? Hij mag het horen.

VERA: Maar misschien ...

LUC: Zijn aanhoudster zal hem wel hebben laten zitten. Zo'n sukkel. Je zou voor minder.

VERA: Wie zegt dat het een sukkel is?

LUC: Dat zie je toch zo.

VERA: Ik weet het niet. Hij ziet er wel oké uit, vind ik.

LUC: O, vind je dat? Ik zeg dat het een sukkel is. Een sul die met zich laat sollen. En dan heel de tijd dat getokkel op die GSM.

VERA: Dat komt me bekend voor.

LUC: Niet opnieuw, hé Vera. Je weet dat ik als advocaat altijd bereikbaar moet zijn voor mijn cliënten.

VERA: Toch niet op een vrijdagavond

LUC: Als nagelstyliste is dat heel moeilijk te begrijpen, maar geloof me maar gewoon.

KATRIEN: Ik hoop voor hem dat er niets ergs met haar gebeurd is. Zo schattig, met dat boeketje rode rozen.

JELLE: Dat zal je nooit weten, hé. Zouden we niet stilletjesaan naar huis gaan?

KATRIEN: Oké. het was lekker, hé.

JELLE: Heel lekker. Hier komen we nog. Ik vraag de rekening.

(Hij doet teken naar de serveuse om de rekening te brengen.)

KATRIEN: Waarschijnlijk heeft zij hem gewoon laten zitten. Grof hé.

JELLE: Dat zijn dingen die gebeuren.

KATRIEN: Maar ons niet, hé.

JELLE: Nee, ons niet.

SUZY: Alstublieft mijnheer, de rekening. Was alles in orde?

KATRIEN: Het was heel lekker.

JELLE: Kan ik met de kaart betalen.

SUZY: Komt u dan even mee naar de toog?

(Suzy ruimt de tafel gedeeltelijk af en gaat naar de toog, Jelle volgt haar.)

LUC: Heb jij er ooit aan gedacht om mij op die manier te dumpen?

VERA: Op welke manier?

LUC: Gewoon niet komen opdagen, mij ergens laten zitten.

VERA: Dat zou ik nooit zo doen.

LUC: Niet zo. Maar je hebt er dus al aan gedacht. Op een andere manier dus?

VERA: Hoe kom je daar nu ineens bij?

LUC: Ja, hoe zou ik daar bij komen. *(sarcastisch)* Omdat alles koek en ei is bij ons zeker. Huisje weltevree. Een zaligheid om na het werk thuis te komen. Heb ik misschien geen gelijk dat ik door jouw antwoord conclusies trek?

VERA: Wat?

LUC: "Welke manier" *(Doet haar spottend na)* Nogal logisch. Natuurlijk heb ik gelijk.

VERA: Maar nee. Alsof ons huwelijk om logica draait.

LUC: *(sarcastisch)* Dat is waar.

VERA: Dat moet ik opschrijven. Je geeft me gelijk.

LUC: Waar het dan wel om draait weet ik ook al lang niet meer.

VERA: Luc, niet hier.

LUC: Wat niet hier? Mogen de mensen niet weten dat dit "gezellige" etentje niet meer is dan schone schijn? Moet dat ook weer allemaal in jouw stinkende vergeetput blijven steken? O, niets laten merken, niets zeggen, stil, want wat zouden de mensen kunnen denken. Je mag blij zijn dat er toch één ding is waar jij goed in

bent: alles stil en geheim houden.

VERA: Ik dacht dat geheimen jouw specialiteit waren.

LUC: Ik moet toegeven dat ik de laatste tijd één of twee dingetjes voor je verborgen heb Vera. Dat moet ik toegeven.

VERA: Zie je wel.

LUC: Maar je weet toch ook waarom?

VERA: Je zal er wel een heel goede beredeneerde uitleg voor kunnen geven, mijnheer de advocaat.

LUC: Mijn job heeft daar niets mee te maken, Vera. Wil je dat ik het je allemaal eens haarfijn uitleg? Want dat kan ik, Vera. Ik kan het allemaal uitleggen en als je heel eerlijk zou zijn, zou je me nog gelijk geven ook.

VERA: Gaan we echt die toer op, ja?

LUC: Nee, vandaag niet. *(beetje moedeloos)* Ik heb lekker gegeten en ik ben blij dat ik het dessertje toch nog genomen heb. Ik ga betalen.

(Hij gooit zijn servet neer en gaat naar de toog, Jelle gaat net terug naar zijn tafeltje. Hij blijft rechtstaan.)

JELLE: Klaar?

KATRIEN: Nog een slokje thee.

JELLE: Het ging er daar precies ook hevig aan toe?

KATRIEN: Stel je voor dat wij binnen twintig jaar ook zo zijn.

JELLE: Dat zal niet gebeuren.

(Katrien staat ook recht.)

KATRIEN: Nog een selfie voor we gaan?

JELLE: *(terwijl hij zijn gsm neemt)* Een beetje dichterbij, zo. Voilà.

(Ze vertrekken.)

SUZY: Goedenavond en bedankt.

JELLE: Daag.

(Luc komt terug aan zijn tafeltje.)

LUC: En... zullen we?

VERA: Ik ga nog even naar het toilet. *(vertrekt)*

LUC: *(terwijl hij geërgerd gaat zitten)* Altijd hetzelfde, kan dat niet tot thuis wachten?

(Suzy is ondertussen naar Christophe gegaan. Hij werpt vlug nog een blik op zijn telefoon.)

SUZY: Hebt u uw keuze kunnen maken, mijnheer?

CHRISTOPHE: Nee, laat het maar. Ik denk dat ze er vandaag niet meer geraakt.

SUZY: Oké.

CHRISTOPHE: Hoeveel moet ik u?

SUZY: Drie watertjes. Dat is zeven en een halve euro.

CHRISTOPHE: *(Hij geeft haar een biljet van tien euro)* Het is goed zo. Voor de last.

SUZY: Geen probleem mijnheer. Wel thuis.

CHRISTOPHE: Dank u.

SUZY: Vergeet uw bloemen niet.

CHRISTOPHE: Zet ze hier maar in een vaas. Ik ben er vandaag toch niets meer mee.

(Hij vertrekt maar draait zich nog even om.) Kunt u voor volgende week hetzelfde tafeltje reserveren voor mij? Christophe Mertens. Voor 2 personen.

(Fade-out)

Scène 2 - Hoofdgerecht

(Een week later, het hoofdgerecht is net achter de kiezen. Dezelfde gasten als vorige week aan dezelfde tafeltjes. Luc en Vera hebben hun dochter Charlotte bij. Christophe zit opnieuw alleen aan zijn tafeltje, dezelfde attributen en kledij als vorige week, inclusief een bosje rode rozen. Op een kastje of rekje staat een vaas met de rozen die Christophe vorige week achtergelaten heeft. Suzy ruimt de borden weg bij Luc en Vera. Bij Jelle en Katrien zijn de borden al weg.)

SUZY: Was alles naar wens?

VERA: Heel lekker.

SUZY: Wacht ik nog even met het dessert?

CHARLOTTE: Graag, ik zit vol.

LUC: Hoor je het, Vera, je wordt grootmoeder.

CHARLOTTE: Nee, papa, je weet wel wat ik bedoel ... Trouwens, zonder vriendje ligt dat redelijk moeilijk.

LUC: Hoe zit dat eigenlijk, wanneer ga jij eindelijk eens thuiskomen met een jongen?

VERA: Geniet eerst nog maar een paar jaar van je vrijheid.

LUC: Wat bedoel je daar mee?

VERA: Niets. Gewoon dat ze zich nog niet voor de rest van haar leven moet binden aan een man. *(Meer tot zichzelf gericht)* Ze zou er spijt van kunnen krijgen.

LUC: Lap, we zijn weer vertrokken. Trouwens, jij laat de helft van je eten op je bord liggen maar je gaat nog wel een dessertje eten? Waarom eet je je bord niet leeg?

CHARLOTTE: Ik heb genoeg.

LUC: Blijkbaar niet. Je wacht op het dessert.

CHARLOTTE: Dat is iets anders, daar houd ik nog een gaatje voor. En ik ben geen 7 meer hé, papa!

LUC: Zie je hoe jij je dochter opgevoed hebt? Verspilling tot en met. En als dat nu nog alleen over het eten zou gaan. Heb je haar kleerkast al eens bekeken? En telefoons, altijd het laatste model. Alsof het niets is. Rotverwend heb je haar.

VERA: *(Negeert hem volkomen, tegen Charlotte)* Heb je hem nu al gezien? Niet ineens omkijken, hé.

(Charlotte doet het natuurlijk toch)

LUC: Hoe moet ze hem anders zien?

CHARLOTTE: Ik had hem al lang gezien, papa. Die daar alleen aan dat tafeltje, hé?

VERA: Hij zat hier vorige week ook. Helemaal alleen, heel de avond. *(tegen haar man)*
Hij heeft opnieuw een boeketje rode rozen bij, zie je?

LUC: Mmm.

VERA: Is dat al wat je kan zeggen?

LUC: Wat moet ik meer zeggen? O, ik kan misschien vertellen dat hij een hele avond teert op drie bruiswatertjes. Een goede klant, hoor! En dan heel de tijd dat getokkel op zijn gsm.

VERA: Had hij zich dan stiepelzat moeten drinken terwijl hij zat te wachten op zijn afspraak? O, natuurlijk, je denkt natuurlijk aan ons eerste afspraakje.

CHARLOTTE: Nee papa, dat meen je toch niet. Was jij dronken op je eerste date met mama?

LUC: Ik was niet zat op onze eerste afspraak!

VERA: Nee, je hebt gelijk. Het was de tweede keer.

(Tijdens dit gesprek heeft Christophe teken gedaan naar Suzy. Zij gaat nu naar zijn tafeltje.)

SUZY: U had geroepen?

CHRISTOPHE: Zou u mij nog een bruiswatertje kunnen brengen alstublieft.

SUZY: Natuurlijk mijnheer. Gaat u ook iets eten, mijnheer?

CHRISTOPHE: Nog niet, ik wacht nog even ...

SUZY: Houdt u wel rekening met het sluitingsuur van de keuken?

CHRISTOPHE: Dat doe ik. Verontschuldig mijn vriendin, maar ze heeft het zo verschrikkelijk druk!

SUZY: Wie niet, mijnheer?

CHRISTOPHE: Dat is waar. Ze houdt me in ieder geval op de hoogte. *(Steekt onhandig zijn gsm omhoog)* De moderne technologie, hé.

SUZY: Als we dat niet hadden. Ik haal uw watertje. *(gaat terug naar de keuken.)*

KATRIEN: Ocharme, die man zit weer op zijn date te wachten.

JELLE: Hoe weet je dat?

KATRIEN: Rode rozen, smartphone, watertjes ...

JELLE: Net als vorige week.

KATRIEN: En net als vorige week schijnt zij haar kat te sturen. Ik hoop voor hem dat hij weet waar hij mee bezig is.

JELLE: Wat bedoel je?

KATRIEN: Twee weken achter elkaar zitten wachten op een lief dat niet komt?

JELLE: Misschien komt ze nog.

KATRIEN: Dat geloof je toch zelf niet. Ze neemt zelfs haar telefoon niet op.

JELLE: Hoe weet je dat?

KATRIEN: Ik heb hem al een paar keer iets horen zeggen tegen een antwoordapparaat.

JELLE: Tja, misschien moet hij dan wel een beslissing nemen.

KATRIEN: Dat denk ik ook. Alhoewel, je weet niet alles natuurlijk. Misschien is ze dokter of verpleegster en moet ze een noodgeval verder helpen. Dat kan ook natuurlijk.

JELLE: Wie weet.

KATRIEN: Weet je nog, ons eerste afspraakje?

JELLE: Natuurlijk weet ik dat nog.

KATRIEN: Spijtig dat dat Italiaans restaurantje er niet meer is. Zo gezellig.

JELLE: En lekker.

KATRIEN: Ik herinner me vooral hoe zenuwachtig ik was.

JELLE: Dat waren we dan met twee.

KATRIEN: Jij? Was jij ook ...

JELLE: Wat dacht je. Ik stond te trillen op mijn benen en ik had me niet geschoren omdat ik schrik had dat mijn gezicht dan vol sneetjes zou staan.

KATRIEN: Ik vond dat sexy, die ongeschoren look.

JELLE: Echt? Ik dacht heel de tijd dat je me erg onverzorgd zou vinden.

KATRIEN: Maar nee, gij.

JELLE: Jij zag er anders ook niet mis uit. Ik weet nog perfect wat je aanhad: een zachtgroen bloesje dat prachtig bij je ogen paste, met nét genoeg décolleté. Een eenvoudig zwart, zwierig rokje en zwarte schoenen met een hak waardoor je kuiten en je billen me ter plaatse een erectie bezorgden.

KATRIEN: *(beetje verlegen, tegelijk gevleid)* Ssst. Jelle!

JELLE: Je ziet er trouwens vandaag even goed uit als toen.

KATRIEN: Je hebt toch niet weer ...

JELLE: *(Laat het antwoord op de vraag onbeantwoord)* Love you.

KATRIEN: Me too. *(klein kusje)* Vond je me nog altijd sexy na de pasta?

JELLE: Onweerstaanbaar, zoals je die pastasliertjes binnenslurpte. En je mooie bloesje verknoeide.

KATRIEN: En jouw hemd ... Het leek wel een bloedbad.

JELLE: Ik had op voorhand gezegd dat het geen goed idee was om pasta te eten.

KATRIEN: En ik had voorgesteld een baretje te vragen, maar dat zag je niet zitten.

JELLE: Stel je voor, op een eerste afspraakje aan tafel zitten met een baret, zoals de kleine kinderen. Ik vond het trouwens ook wel schattig, hoe je zo tegen het einde een beetje tippy werd.

KATRIEN: Dat kwam door die laatste Limoncello.

JELLE: Het is altijd de schuld van dat laatste glaasje.

CHARLOTTE: Komaan, mama, vertel. Ik wil alles weten over jullie eerste afspraakje.

LUC: Hadden we het niet over die vent aan zijn tafeltje?

CHARLOTTE: Eigenlijk wel. Ik vind hem wel schattig, zoals hij daar zit zo met zijn bloemetjes. Maar vertel nu over jullie eerste afspraakje. En het tweede.

LUC: De eerste keer was eigenlijk niets bijzonders. Een lunchafspraak.

VERA: Niets bijzonders?

LUC: Ik bedoel ...

VERA: Dat jij elke dag ging lunchen. Dat weet ik. Maar ik niet. Ik was zo zenuwachtig. Tot dan hadden we mekaar alleen maar op kantoor gesproken. Je weet dat we op hetzelfde kantoor werkten?

CHARLOTTE: Je was de secretaresse van papa's collega, dat weet ik.

VERA: Ik was zo zenuwachtig dat ik elke brief drie keer opnieuw moest beginnen. De andere meisjes mochten niets weten, dus ik had hen wijsgemaakt dat ik met mijn moeder wat ging eten tussen de middag. Voor ik vertrok ging ik op het toilet stiekem mijn make-up nog wat bijwerken.

LUC: Terwijl dat in die tijd helemaal niet nodig was.

VERA: Was dat als compliment bedoeld?

LUC: Je weet zelf ook wel dat de jaren je geen goed gedaan hebben.

CHARLOTTE: Papa, komaan! Vertel verder.

VERA: De lunch was zalig. Veel heb ik niet gegeten. We keken vooral diep in mekaars ogen. Zo'n beetje als die twee daar, smoorverliefd.

CHARLOTTE: Zalig.

VERA: Als de meisjes al iets geloofd hadden van een lunch met mijn moeder, was dat helemaal over toen ik terug op kantoor kwam. Vlinders in mijn buik, blozende kaken, ... ik kon niet meer wegstoppen hoe verliefd ik was. Je vader trouwens ook niet.

LUC: Dikke zever.

CHARLOTTE: Er is toch niks mis met verliefd zijn, papa?

LUC: Dat zeg ik ook niet. Ik zeg alleen dat niemand dat aan mij zag.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze